

Så vidt jeg kan se, er fængselsvæsenets centrale problemer i disse år slet ikke, at afsoningen ikke er effektiv nok, men at der indsættes så mange personer til afsoning, at der er blevet pladsmangel, og det foregår bl.a. som følge af, at domstolene i større og større udstrækning udnytter strafferammerne helt op og tilsyneladende har skærpet deres domsudmåling. Dette problem vil VK-forslaget selv sagt ikke afhjælpe.

Derimod kunne det være interessant og hensigtsmæssigt at tage en drøftelse af, om vi er for tilbøjelige til at benytte anstaltafsoning som sanktion i for stor udstrækning. Vi har faktisk en meget høj fængselsfrekvens her i Danmark, og jeg tror, at vi kunne komme langt videre måske især – med understregelse af ordet især – i et resocialiseringsøjemed, om vi blev dygtigere til at anvende andre sanktions- og reaktionsformer end netop fængsel.

Da jeg på forhånd ved, at det, jeg netop har sagt, vil blive søgt fordrejet, skal jeg præcisere, at også Socialdemokratiet mener, at de indsatte i fængslerne skal afsones under forhold, der er betryggende for resten af samfundet, at vi også ønsker narkotika ud af fængslerne, og at afsonerne skal være dér, hvor det er bestemt, at de pågældende skal opholde sig.

Men vi ser altså ingen fremtid i at gennemføre V's og K's 20 punkter. Imidlertid er der flere af punkterne, som vi er meget villige til at tage op til videregående drøftelse også i forlængelse af det, som ministeren sagde, og det er ikke mindst de punkter, der tilsiger en resocialisering og en mere problemfri udslusning af de indsatte.

Men i sin helhed må vi afvise forslaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Dette beslutningsforslag om en mere effektiv afsoning i fængsler og arresthuse skal ses som et udtryk for forslagsstillernes utilfredshed med mangelen på retspolitik hos regeringen, og jeg mener politik og ikke papir, for vi mangler ikke rapporter, og vi kan også se, at dette forslag synes at have fremskyndet, at vi har fået endnu flere rapporter, forleden rapporten om stærke fanger og i dag om kontraktfængsel, og disse rapporter skal naturligvis indgå i arbejdet i Retsudvalget.

Det er da rigtigt, som hr. Poul Qvist Jørgensen siger, at der har været talrige historier i pressen, men det er nu ikke dem, vi har ladet os lede af i dag. Det, vi har ladet os lede af, er, at det har været meget svært, når vi har indkaldt ministeren i samråd, at få nogle klare svar, og derfor er

dette forslag fremsat. Det er også fremsat, fordi det her netop er et område, hvor ministeren administrativt kunne stramme op, hvis ministeren ønskede det og turde gøre det.

Vi hører hele tiden, at vi skal tage hensyn til retssikkerheden, naturligvis, og de indsatte skal absolut ikke udsættes for vilkårlighed, men ministerens og åbenbart også Socialdemokratiets udgangspunkt synes alt for ofte at være dette, at man skal skaffe de indsatte flest mulige friheder.

Nej, når domstolene har fastslået, at der skal være frihedsstraf, skal der være frihedsstraf, og det betyder frihedsberøvelse. Det er jo også et spørgsmål om retssikkerhed for ofrene og for den lovlydige del af befolkningen. Der synes vi ofte at regeringspartierne er for optaget af de indsattes retssikkerhed.

Narkoen i fængslerne er et kæmpeproblem, og jeg fornemmer, vi er enige om, at det er et ulykkeligt problem. Vi får formentlig alle sammen breve fra indsatte, der beder om at få fred for narkoen og beder om at få fred for overfanger, der truer de svage til under udgang af skaffe narko.

Denne udnyttelse af de svage forstærkes jo netop af de mange udgange og af, at der ikke for længst er grebet ind over for narkobagmændene, som vi netop har diskuteret det. Det er aldeles utilstedeligt, at dømte med lange straffe kort efter dommen kan gå frit omkring.

Den undertrykkelse, der finder sted over for meget svage fanger, er utilstedelig. Uanset hvilke forbrydelser man har begået, bør man også, når der sker frihedsberøvelse, kunne føle sig sikker på, at statsmagten beskytter den enkelte afsoner, altså at de svage beskyttes mod de stærke, og det er ikke altid tilfældet.

Vi er åbenbart enige om kontraktafdelingerne, vi mener, vi skal videre ad den vej.

Vi ved godt, at det forslag, der er fremsat, kræver bevillinger, men det kræver altså også nytænkning. Vi finder, at den teknologiske udvikling giver nogle bedre muligheder for kontrollen i fængslerne, f.eks. for visitation og overvågning af de indsatte fysiske gøren og laden. Den teknologi må vi benytte os af, men vi ved, det koster.

Jeg stillede under finanslovforhandlingerne, som vi jo deltog i indtil i hvert fald os bekendt det sidste møde i Justitsministeriet, en række spørgsmål til finansministeren om fængslernes alder. Det var faktisk mest for at fortælle finansministeren, hvor gamle de danske fængsler er.